

HỒI 217

Tắm Máu Đô Thành

Lý Thế Dân chấp tay sau lưng bước ra từ lỗ hồng, mỉm cười nói: “Chỉ cần Tử Lăng huynh chịu lưu lại đây một canh giờ, Lý Thế Dân đảm bảo sẽ để huynh an nhiên rời khỏi đây mà không gây khó dễ điều gì”.

Từ Tử Lăng nhìn sang phía Uất Trì Kính Đức vẫn đang không ngừng vận lực rút ngọn tiên về, thản nhiên nói: “Thế Dân huynh không cần gạt ta, nếu không phải huynh đã đáp ứng với Vương Thế Sung thu thập tiểu đệ, con cáo già đó làm sao dám mạo hiểm đối phó Khấu Trọng, lẽ nào hắn không sợ sau này ngủ không yên giấc hay sao?”.

Bọn Trưởng Tôn Vô Kỵ không người nào là không lộ vẻ ngạc nhiên, cảm thấy bản thân cần phải đánh giá lại về tài trí của Từ Tử Lăng. Phán đoán này của Từ Tử Lăng đã tỏ rõ trải nghiệm và nhận thức sâu sắc của gã với nhân sinh.

Hiện nay thiên hạ có ai không biết Khấu Trọng và Từ Tử Lăng là sinh tử chi giao, nếu giết chết một trong hai gã mà không bị kẻ còn lại báo thù mới là sự lạ. Lưu lại hạng địch nhân đáng sợ như hai gã, bất cứ kẻ nào cũng đừng hòng mong được yên giấc.

Riêng Uất Trì Kính Đức còn có thêm một cảm giác khác.

Từ Tử Lăng chỉ liếc nhìn y một cái, ánh mắt sáng rực như điện quang, cơ hồ như đã nhìn thấu hết từ bên trong đến bên ngoài của y, bao nhiêu hư thực đều nắm rõ trong lòng bàn tay, khiến cho y cảm thấy khó chịu đến độ chỉ muốn thổ huyết, thủ kinh cũng giảm bớt đi ba phần.

Lý Thế Dân cười khở: “Tử Lăng huynh thật quá hiểu Vương Thế Sung rồi, có điều Lý Thế Dân này cũng có phương pháp xử sự của riêng mình, không để bất kỳ người nào chi phối thao túng”.

Từ Tử Lăng ung dung cười nói: “Nếu Thế Dân huynh không chịu trả lời câu hỏi vừa rồi, tiểu đệ đành phải liều mạng đột phá vòng vây thôi vậy”.

Song mục Lý Thế Dân thoáng hiện thần sắc thương cảm, lắc đầu nói: “Ngoại trừ Hư Ngạn huynh ra, còn có nhị thúc của tiểu đệ nữa, Tử Lăng huynh chắc cũng biết Khấu Trọng

không có cơ hội đào sinh, chỉ bằng hầy thúc thủ, Thế Dân sẽ sắp xếp giao lại di thể của Khấu huynh cho huynh an táng”.

Nhi thức của Lý Thế Dân chính là cao thủ xuất quần bạt tuy của Lý phiệt, Lý Thần Thông.

Từ Tử Lãng ngửa đầu lên trời, chăm chú ngắm vầng bán nguyệt treo lơ lửng nơi xa xa, ngữ khí bình tĩnh đến độ giống như chẳng hề có chút cảm tình nào của nhân thế: “Ta sắp động thủ đây!”.

Đôi mắt hổ của Lý Thế Dân rung rung nhiệt lệ, quay người định bước đi, miệng buồn bã thốt: “Tử Lãng huynh, đắc tội!”.

Câu nói này cũng chính là mệnh lệnh xử tử Từ Tử Lãng, lập tức đốt bùng lên ngọn lửa của trận ác chiến đã âm ỷ từ lâu.

oOo

Khấu Trọng chạy như cuồng phong sát bờ tường, vừa tránh được sự tấn công từ bên phải, lại khiến các tiền thủ bên trên không thể ngắm chuẩn, điều làm địch nhân đau đầu nhất là thân pháp kỳ diệu của gã, mỗi lần gặp phải cường địch đều lướt lên tường như du long bốn thủy, tránh nặng tìm nhẹ, khi địch nhân yếu thế thì gã liền toàn lực thi triển sát chiêu, chỉ có một đoạn đường hơn mười trượng, mà đã có mấy chục người chết bởi bảo đao Tĩnh Trung Nguyệt rồi, cố nhiên là Khấu Trọng cũng bị thương không ít, nhưng đều không đáng ngại. Tình cảnh càng lúc càng kịch liệt và hỗn loạn.

Vừa đánh bay hai tên địch nhân cản đường, từ mé tả phía sau chợt có kinh phong thốc tới, Khấu Trọng không kịp quay lại, dẫm mạnh chân trái xuống làm trụ, thân hình cao lớn xoay tròn một vòng, Tĩnh Trung Nguyệt chém xả ra như lưỡi tầm sét của Thiên Lôi, gạt bay cây trường mâu của kẻ đánh lên.

Vừa nhìn mặt đối phương, Khấu Trọng đã nhận ra y là một viên thiên tướng chỉ huy cận vệ của Vương Thế Sung, trước đây đã có mấy lần nói chuyện và kề vai tác chiến với gã. Lúc này đối phương nở một nụ cười ngượng ngập, thu mâu thoái bộ, Khấu Trọng vốn định phát đao truy kích, bất giác cũng khựng người lại, trong lòng bồi hồi cảm xúc. Có điều quân địch không cho gã nhàn rồi, lại có thêm ba cây trường thương khác đâm tới.

Chỉ thấy gã nhún mình lao vút lên không.

Đông Thái Dương Môn chỉ còn cách đó chưa đầy mười trượng, nhưng khắp nơi đều là địch nhân, kẻ nào cũng dùng những thứ vũ khí tiện tấn công xa như mâu, thương, kích, gã muốn áp sát tấn công thật không phải chuyện dễ.

Bên trái lại có thêm một nhóm khoảng hơn trăm người đang xông lên ào ạt, tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm kiếm, đội hình chỉnh tề, nếu để đám quân binh này chặn lại, Khấu Trọng gã sẽ phải bỏ mạng tại nơi đây là cái chắc.

Khấu Trọng thâm kinh hãi.

Địch nhân rõ ràng đã khôi phục lại sau trận hỗn loạn, bắt đầu tổ chức công thế một cách hiệu quả, hơn nữa còn đã nhìn thấu ý đồ muốn xông qua Đông Thái Dương Môn của gã, thế nên mới tập trung chủ lực tại đây, cho gã mọc cánh cũng khó thoát.

Bốn cây trường mâu đâm về phía gã như bốn ánh sao băng.

Chân phải Khấu Trọng đạp mạnh vào tường, thay đổi phương hướng, lao thẳng vào giữa đám địch nhân, người đao hợp lại làm một, đi đến đâu là bóng người đổ rạp tới đó, xông phá khỏi trùng vây.

Chiều này của gã hoàn toàn nằm ngoài sở liệu của địch nhân, nhưng do khắp nơi đều là quân địch, nên gã chỉ có thể xông từ một trùng vây này ra một trùng vây khá, có điều cũng có thể rút ngắn được khoảng cách đến Đông Thái Dương Môn còn chừng sáu trượng.

Một bóng người tay trái cầm thuẫn hộ thân, tay phải cầm kiếm chém bổ xuống, kinh phong sượt qua mặt Khấu Trọng.

Gã lách mình né tránh rồi cười lên ha hả: "Tổng tướng quân, ngài khỏe chứ!".

Đối phương là Tổng Mông Thu.

Địch nhân ở bốn phía phối hợp với thế công của họ Tổng, lại trào lên vây lấy Khấu Trọng.

Tổng Mông Thu gầm lên: "Nếu lập tức buông đao chịu chết, ta đảm bảo có thể giữ cho thi thể Khấu huynh được toàn vẹn".

Khấu Trọng cười lạnh: "Tổng tướng quân chiêu cố đến tiểu đệ vậy sao?".

"Đang!".

Khấu Trọng nhanh nhẹn lắc mình, tránh khỏi kiếm thế của đối phương, đầu vai đụng mạnh vào lồng ngực một tên địch đứng bên trái, làm xương cốt hấn vỡ vụn, thổ huyết ngã nhào, cùng lúc ấy, Tỉnh Trung Nguyệt cũng vung lên chém thẳng vào chiếc thuẫn bài rèn bằng thép tinh luyện của Tống Mông Thu, phát ra một tiếng kêu lớn chấn động toàn trường.

Một mũi mâu đầu tới bả vai, nhưng Khấu Trọng chỉ khẽ lắc nhẹ, đã làm nó trượt đi, chỉ lưu lại một vết máu nhỏ.

Tống Mông Thu thì ném đủ khổ đầu.

Một đao vừa rời của Khấu Trọng thực sự đã toàn lực thi triển, lại ngậm vận ám kinh, kinh đạo hung mãnh chẳng khác gì thiên lôi giáng búa, với công lực của Tống Mông Thu mà cũng bị đao thế đẩy bật ra xa hơn trượng, đụng phải những kẻ phía sau ngã nhào ngã nhào, giống như là có ý mở đường cho Khấu Trọng vậy.

Cánh tay và nửa người bên trái của Tống Mông Thu tê rần rần, chưa kịp thôi động huyết khí về chỗ đó thì Khấu Trọng đã theo sát như bóng với hình, Tỉnh Trung Nguyệt cuộn cuộn bổ tới như con sóng thần.

Tống Mông Thu kinh hãi kêu lên một tiếng, đao này của Khấu Trọng sử ra thật xảo diệu phi thường, buộc y chỉ có một sự chọn lựa duy nhất là vung kiếm lên ngăn tiếp.

Loa Hoàn Kinh ô ạt truyền qua thân kiếm, Tống Mông Thu hự lên một tiếng đau đớn, lão đảo lùi về phía Đông Thái Dương Môn như một con rối do Khấu Trọng điều khiển, lại thay gã mở ra một con đường giữa trùng trùng vây khốn.

Hơn trăm quân binh tay kiếm tay thuẫn bài phía sau cật lực đuổi tới, song thủy trung vẫn chậm mất mấy bước.

Bốn năm cây trường mâu từ hai phía tả hữu của Tống Mông Thu đâm ra, hy vọng ngăn cản Khấu Trọng tiếp tục lấy họ Tống làm mục tiêu để phát động thế công.

Khấu Trọng biết đây là giờ phút sinh tử quan đầu, chỉ cần đẩy lui được Tống Mông Thu thêm mười bước nữa, là gã có thể xông vào môn đạo sâu tám trượng phía trước.

Gã ngửa mặt hú lên một tiếng như long ngâm, vận hết chân khí còn lại chu chuyển khắp tứ chi bách tiết, rồi dồn lên thân đao, Tỉnh Trung Nguyệt lập tức ánh lên sát khí lạnh tựa băng hàn, những kẻ chặn đường liền cảm thấy đao khí thốc vào mặt, toàn thân như rơi xuống hố băng, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Đao phong rít lên trong không khí nghe chói tai.

Tổng Mông Thu nhân cơ hội này, dịch người tránh sang một bên,

Sau mấy tiếng hự hự thảm thiết, mấy tên cầm mâu cản đường đều mâu gãy người ngã, máu chảy đầu rơi, không tên nào là thoát khỏi số mạng thảm thương.

Khấu Trọng cũng vì chân nguyên hao tổn quá nhiều, nên không thể tiếp tục truy kích Tổng Mông Thu, đành lộn nhào một vòng trên không, tránh khỏi mười mấy thứ binh khí từ bốn phương tám hướng đâm tới, lao bổ về phía Đông Thái Dương Môn, hơn mười vết thương trên khắp mình mấy không ngừng rỉ máu, đáng vẻ đáng sợ vô cùng.

oOo

Từ Tử Lăng tạm thời gác an nguy của Khấu Trọng và sinh tử của bản thân ra phía sau, linh đài sáng trong không chút tạp niệm. Gã đã nắm rõ lộ tuyến, góc độ và thời gian tấn công trước sau của đối phương.

Sáu cao thủ thuộc hàng thượng tướng của Thiên Sách Phủ này quả không hổ là những lão giang hồ kinh nghiệm thực chiến phong phú, khi bất động đã có thể khóa chặt đường lui của gã, lúc động thì càng phối hợp chặt chẽ như áo trời không khe hở, lợi hại nhất chính là đao của La Sĩ Tín, trường mâu của Sử Vạn Bảo và cây côn của Lưu Đức Uy lần lượt công tới từ ba hướng khác nhau, về mặt thời gian sai biệt không đến một tích tắc, cho dù là gã có tề xuất song thủ, cũng chỉ có thể cản đỡ hai trong ba thứ binh khí ấy mà thôi.

Thêm nữa chân trái Từ Tử Lăng đang bị trường tiên của Uất Trì Kính Đức quán chặt, khiến phạm vi di động né tránh của gã bị giảm đi rất nhiều.

Càng chết người hơn là cây ngọc tiêu của Trương Tôn Vô Ky lại chậm hơn ba người kia một nhịp, khiến gã biết rằng cho dù mình có thể chống đỡ được đợt công kích đầu tiên của ba người La, Sử, Lưu thì vẫn còn phải ứng phó với một kích toàn lực của họ Trương Tôn.

Bàng Ngọc cầm kiếm đứng cách gã chừng hai trượng cũng là một uy hiếp rất lớn, y buộc gã phải lưu lại một phần dư lực để đề phòng một đòn tập kích bất ngờ.

Bất cứ người nào trong sáu cao thủ này cũng đều có khả năng đơn đả độc đấu với gã, khi hợp lại thì uy lực lại càng tăng lên gấp bội, chỉ sợ chưa đầy một chiêu đã làm gã bị thương, mà thậm chí còn không để cho gã cơ hội hoàn kích.

Làm thế nào mới có thể tìm ra sơ hở của trận thế liên thủ này, đâu mới là “số một huyền ảo” của nó? Thế công này, thực sự không dễ gì phá giải, tình thế của Từ Tử Lăng đã nguy cấp đến cực điểm.

Bất ngờ gã gầm lên một tiếng, dồn toàn bộ công lực xuống gót chân trái, thông qua thân tiên đẩy về phía Uất Trì Kính Đức.

Uất Trì Kính Đức chỉ thấy một luồng kinh lực xoáy tròn kỳ dị công thẳng vào tay mình, vội vàng kinh hãi vận toàn lực kháng cự, chẳng ngờ Loa Hoàn Kinh của đối phương bất ngờ đảo ngược chiều xoáy theo hướng ngược lại, từ đẩy tới biến thành hút về.

Uất Trì Kính Đức cũng không phải tầm thường, lập tức vận công trụ vững, kéo mạnh Quy Tàng Tiên.

Lúc này đao của La Sĩ Tín, mâu của Sử Vạn Bảo, côn của Lưu Đức Uy cùng lúc công tới.

Từ Tử Lăng cười lên ha hả, toàn thân lướt đi như một sợi bông bị cuồng phong cuốn đi với một tốc độ kinh hoàng mà mắt thường khó mà nhìn rõ, thoát khỏi sự vây công của địch nhân, lao thẳng về phía Uất Trì Kính Đức, lực kéo giật về của họ Uất Trì ngược lại còn giúp gã gia tăng tốc độ, chỉ có cây trường mâu của Sử Vạn Bảo là vạch được một đường máu nhỏ trên vai tả gã mà thôi.

Uất Trì Kính Đức khẽ lỏng tay, bị công lực của bản thân mình thúc ngược lại thật sự vô cùng khó chịu, với công lực thâm hậu của y mà cũng suýt chút nữa là thổ huyết, loạn choạng lùi về sau mấy bước, xem chút là ngã ngồi xuống đất.

Bàng Ngọc và Trương Tôn Vô Kỵ đứng ngoài nhìn rõ được mọi động tác của Từ Tử Lăng, trong lòng lấy làm kinh hãi.

Nên biết rằng nếu Từ Tử Lăng muốn làm được chuyện tưởng chừng như không thể này, ắt phải hoán chuyển chân khí trong nội thể nhiều lần liên tiếp trong nháy mắt, chuyện này đối với bọn y thật khó mà tưởng tượng nổi.

Sáu cao thủ này đến giờ mới thấm thía sự lợi hại của Trường Sinh Quyết.

Bàng Ngọc và Trương Tôn Vô Kỵ hét lớn, kiếm tiêu cùng lúc xuất thủ.

Một chuyện kinh hãi hơn đã xảy ra.

oOo

“Keng!”.

Khấu Trọng vung đao đỡ lấy một cây trường kích đâm tới, mượn lực nhảy lên cao, lao vút lên lầu gác phía trên Đông Thái Dương Môn.

Địch nhân không ngờ gã bỏ dễ chọn khó, nếu đều có cảm giác trở tay không kịp.

Mười cây trường thương dài hơn ba trượng chuyên dùng để chống lại địch nhân công thành đồng loạt khua về phía Khấu Trọng.

Khấu Trọng tâm định như sơn, lực đao nhảy lên cao vừa rồi có quá nửa là mượn sức địch nhân nên bản thân gã vẫn còn giữ lại dư lực, nên liền cấp tốc chuyển hoán chân khí, tái sinh lực đao, lộn một vòng trên không né tránh trường thương, vượt qua trường thành tới hai trượng, rồi lao chếch xuống.

Từ góc độ này nhìn về phía Tây Bắc có thể thấy được tường thành của Hoàng Cung nội thành và ba cửa Vĩnh Thái, Thái Hoà, Hưng Giáo ở góc Đông Nam nội cung.

Quả nhiên không nằm ngoài sở liệu của gã, ba cửa này đều không có đông quân địch lắm, vì vậy chỉ cần gia tăng tốc lực, là gã có thể chạy vào nội cung trước khi địch nhân kịp chặn lại, rồi sau đó sẽ nghĩ cách đào tẩu sau.

Trên thành quân địch rối loạn như bầy ong vỡ tổ.

Khấu Trọng ôm bảo đao xông thẳng vào giữa trận địch, miệng hét lớn: “Kẻ nào cản ta phải chết!”.

Tĩnh Trung Nguyệt tạo thành một vùng dao quang rộng từ trên áp xuống, phạm vi che phủ và kinh đao đều quả thật chưa từng thấy xưa nay, có thể nói đây là lần xuất thủ lợi hại nhất kể từ khi Khấu Trọng xuất đao tới giờ.

Quyết chí liều mạng, gã đã phát huy công lực của mình lên đến mức cực hạn.

Trong lúc địch nhân còn nhốn nháo thì gã đã đặt chân lên tường thành.

Lúc này gã chỉ còn cách đầu tường phía Tây chỉ chừng hai trượng hơn, thành công đã ở trước mắt, đấu chí dâng cao ngùn ngụt, nhưng Khấu Trọng vẫn không dám lơ là, thừa lúc địch nhân còn chưa ổn định, Khấu Trọng lại vung lên, đao kinh cuộn cuộn như cuồng phong bạo vũ, chém giết toi bời, máu tươi bắn lên tung tóe, lại có thêm mấy tên nữa trúng đao vào ngực, ngã bổ xuống đất.

Khấu Trọng đạp chân lên thi thể địch nhân, thân pháp linh hoạt như cá trong nước, mỗi đao chém ra là lại có người ngã xuống, kẻ nào trúng đao cũng khí tuyệt thân vong, chỉ có người chết, tuyệt không có lấy một tên địch nào bị thương.

Nội khí không ngừng lưu chuyển, lực cũ vừa tiêu, lực mới đã tái sinh.

Địch nhân thấy gã uy mãnh như thiên binh thần tướng, trong lòng ai cũng kinh tâm đảm khiếp, lần lượt lùi lại phía sau.

Trên mình Khấu Trọng cũng đã có thêm mấy vết thương, có điều lúc này sát tính ẩn sâu trong gã đã nổi lên, bảo đao Tinh Trung Nguyệt phát quang rực rỡ, khí thế cao vọt.

Đột nhiên không gian phía trước như rộng mở, không một bóng người, thì ra gã đã chạy đến sát thành lâu.

Khấu Trọng quay người lại, Tinh Trung Nguyệt huơ một vòng lớn, bảy tám cây trường thương đâm với phía sau lập tức gãy đoạn.

Địch nhân kinh hãi nhảy lui lại.

Khấu Trọng cười lên ha hả: "Lão tử đi đây!".

Lời chưa dứt người đã nhảy lên cao.

Đúng vào lúc này, hai đạo kinh khí sắc bén hung mãnh dị thường từ bên dưới phóng lên.

Khấu Trọng thầm kinh hãi, biết cuối cùng đã gặp phải cao thủ có thể dồn gã vào tử địa, hơn nữa lại còn là cùng một lúc hai người.

Tiếng rít gió lại vang lên phía sau, sáu bảy cây mâu từ trên tường thành lao vút về phía gã như những mũi tên khổng lồ.

oOo

Quy Tàng Tiên lại thẳng băng lần nữa.

Một lực kéo cực kỳ hùng hậu làm Uất Trì Kính Đức dù đã vận lực trụ vững thân mình vẫn phải lao về phía trước hai bước rồi mới giữ ổn được cước bộ.

Kiểm của Bàn Ngọc, tiêu của Trương Tôn Vô Kỵ cùng lúc đánh vào khoảng không.

Đáng lẽ đây là chuyện không thể xảy ra được.

Từ Tử Lăng rõ ràng là đang lao về phía Uất Trì Kính Đức như muốn toàn lực tấn công, chẳng ngờ khi còn cách đối thủ chừng nửa trượng thì đột nhiên gã khựng người lại, kế đó chuyển hướng thoái hậu, kéo thẳng trường tiên ra. Việc hoán chuyển chân khí với tốc độ cực nhanh như vậy có thể làm kỳ kinh bát mạch của bất cứ cao thủ nào cũng phải rối loạn, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, nhưng Từ Tử Lăng thì lại làm được một cách hết sức dễ dàng, cơ hồ như một chuyện hết sức nhỏ nhặt vậy.

Gã dùng gót chân di di ngọn Quy Tàng Tiên dưới chân, miệng cười lớn: "Cao thủ trong Thiên Sách Phủ quả là bất phàm Từ Tử Lăng này được lĩnh giáo rồi". Lời còn chưa dứt thì đã lẳng không lao vút lên, vượt qua tường, biến mất trong màn đêm thăm thẳm.

Chúng nhân đều đứng ngây người ra tại chỗ, ngơ ngác nhìn nhau.

Không ai có thể đoán ra được Từ Tử Lăng lại dựa vào một ngọn trường tiên vốn tưởng chừng như có thể khiến gã rơi vào thế hạ phong tuyệt đối để thoát thân một cách xảo diệu như thế này.

Tuy tất cả bọn họ đều đánh giá Từ Tử Lăng rất cao, nhưng đến khi giao thủ chân chính, thì mới thật sự nhận ra sự lợi hại của gã còn nằm ngoài sự tưởng tượng của họ rất nhiều.

- o O o -